

Jornada Diocesana 19 d'octubre de 2013

▮ Amb motiu de la Solemnitat de la Mare de Déu de la Salut i dintre de l'Any de la Fe, el Sr. Bisbe convoca la Jornada Diocesana el dissabte dia 19 d'octubre.

—A les 10 del matí, començarà la Segona Trobada d'Infants de la catequesi que es clourà a les 13 h. Organitza la Delegació Episcopal de Catequesi.

—A les 13 h, començarà la Trobada de Famílies, organitzada per la Delegació Episcopal de Pastoral Familiar amb el lema: *Família: viu l'alegria de la Fe!*

—A les 20 h, la Delegació Episcopal de Pastoral de Joventut organitza el sopar i, a les 21.30 h un concert-vigília d'inici de curs de la Delegació.

L'acte principal de la jornada serà la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, a les 18 h. Hi són convidats tots els fidels de la diòcesi.

GLOSSA

Educar amb títol

Els agrupaments escoltes i els centres d'esplai cristians reprenen l'activitat després del descans estiuenc. Alguns caps i monitors han acabat la formació inicial. Una jove universitària m'explicava que, després de seguir la formació específica reglada, de fer les pràctiques previstes i de presentar el treball corresponent, ha obtingut el títol de monitora que l'habilita per exercir aquesta funció educativa. Està il·lusionada i amb moltes ganes de començar a posar en pràctica la formació rebuda. Encetem una conversa sobre la importància de la formació, la bondat de l'experiència, del treball en equip, la responsabilitat de ser educador cristià, la necessitat de coherència en la pròpia vida... El procés formatiu seguit per aquesta monitora i per la munió de caps i monitors que animen aquestes activitats educatives en el lleure és important —és imprescindible—, però convé matisar que aquests diplomes no obtenen la seva vitalitat de les classes rebudes i les pràctiques realitzades. Aquests diplomes valen el que val la vida del monitor o cap, el seu compromís. La qualitat d'un títol de monitor no deriva tampoc, en última instància, del prestigi del centre de formació o de l'exigència acadèmica: ve de la qualitat de vida

de qui el posseeix. Aquesta és, doncs, en darrer terme, la responsabilitat del monitor.

El futur d'una societat, d'un poble, es juga bàsicament en el tremp i el rigor dels seus educadors —pares, mestres, professors, educadors en el lleure, entrenadors...—, en el fet que esdevinguin persones que treballin amb rigor, amb exigència, amb consciència de les pròpies possibilitats i limitacions, i de les de l'entorn. L'educador no pot delegar aquesta responsabilitat ni abdicar-ne, ni esperar que els problemes se solucionin des de fora. L'acció educativa és una relació de mestratge; és a dir, una relació que, elaborada dia a dia en el tracte concret i personalitzat amb infants, adolescents i joves, conscient dels objectius que vol assolir, fa de la qualitat de la pròpia vida l'eix de la proposta educativa, al servei d'uns valors amats d'Evangelí en el cas dels centres d'esplai i agrupaments cristians; uns valors que formin per a la virtut, que no són retòrica sinó actituds i comportaments quotidians. «Fills meus, no estimeu amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat. D'aquesta manera coneixerem que som de la veritat» (1Jn 3,18-19).

Enric Puig Jofra, SJ

Acció de gràcies pels nous màrtirs

El dia 13 d'octubre seran beatificats a Tarragona 522 màrtirs d'Espanya al segle xx. Alguns d'ells estan relacionats amb la nostra diòcesi. El diumenge dia 20 d'octubre, a les 8 del vespre, el Sr. Bisbe celebrarà la Missa en acció de gràcies pels nous beats, a la Catedral i el diumenge dia 27 ho farà en acció de gràcies pel nou beat Josep Guardiet, prevere i màrtir, a la parròquia de Sant Pere de Rubí també a les 8 del vespre.

REMEU MAR ENDINS

La fe, força que conforta en el sofriment

Estic dedicant alguns d'aquests comentaris dominicals a la primera encíclica del papa Francesc titulada «La llum de la fe». Avui vull comentar l'apartat dedicat a «la fe com a força que conforta en el sofriment» (*Lumen Fidei*, 56 y 57). No hi ha vida cristiana sense creu, de la mateixa manera que tampoc hi ha vida cristiana sense resurrecció. «El cristià sap que sempre hi haurà sofriment —diu el Papa—, però que li pot donar sentit, que pot convertir-lo en un acte d'amor, en un acte d'amor i d'entrega confiada a les mans de Déu, que no ens abandona i, així, pot constituir una etapa de creixement en la fe i en l'amor.»

«Fins i tot la mort —afegeix el Papa— queda il·luminada i pot ser viscuda com la darrera crida de la fe, el darrer «surt de la terra», el darrer «Vine» pronunciat pel Pare; ens posem a les seves mans amb la confiança que ens sostindrà àdhuc en el pas definitiu». Sant Ignasi de Loiola, en la seva oració titulada *Anima Christi*, inclou aquesta petició que fa referència al final del nostre pelegrinatge terrenal: *In hora mortis meae, voca me, et iube me venire ad te*; és a dir, «a l'hora de la meua mort, crideu-me, i maneume que vingui a Vós». L'hora de la mort com la crida definitiva del Senyor, abans d'entrar a la veritable «terra promesa» la vida eterna.

«La llum de la fe no ens porta a oblidar-nos dels sofriments del món», afirma també el Papa. I ho confirma dient que són innumbrables els homes i dones que han rebut llum de les persones que sofreixen. I cita sant Francesc d'Assís —a qui ha volgut honorar dividrents passat pelegrinant a la seva ciutat— i la mare Teresa de Calcuta, que servia Crist alleujant el dolor dels més pobres entre els pobres.

Hi ha dos personatges que sempre m'han impressionat com a testimonis excepcionals que la fe conforta davant els sofriments de la vida, fins i tot davant dels que són més punyents. El primer és el metge psiquiatra austríac Victor Frankl, que va conèixer l'experiència tràgica dels camps de concentració d'Auschwitz i Dachau. Fundador de la Logoteràpia, Frankl s'acosta amb una gran saviesa a l'*homo patiens* (l'home que pateix) i ho fa amb una teoria i una pràctica molt properes a la visió cristiana de la vida. Ell ens ha deixat la confessió que el pitjor que li pot passar a una persona és perdre el sentit de la vida, la fe i l'esperança, fins i tot com a experiències humanes. Els qui varen poder resistir millor l'experiència dels camps de concentració, afirma, foren els qui tenien motius humans o religiosos per a resistir i esperar.

L'altre personatge és una santa cristiana, la filòsofa i carmelita Edith Stein, canonitzada pel beat Joan Pau II i declarada com una de les patrones d'Europa: fou deixeble de Husserl i analista profunda del nostre sant Joan de la Creu. La carmelita Teresa Beneta de la Creu —aquest era el seu nom de religiosa—, morí amb la seva germana Rosa a Auschwitz. Abans, entre les seves diverses obres filosòfiques, ens deixà un estudi sobre el pensament i la vida de sant Joan de la Creu. Li posà com títol «Ciència de la creu» i en ell glossa una sentència cristiana clàssica, que és tot un manifest en la seva senzillesa breu: *Ave crux, spes unica*, que vol dir «Salve, oh creu! La nostra única esperança».

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

») Aquesta imatge parla

▶ **ANTON GORDILLO**

La força de la pregària

El passat 8 de setembre va professar solemnement com a monjo de Montserrat el G. Anton Gordillo. Doctor en enginyeria industrial, va deixar la docència com a professor de l'àrea de ciència de materials per entrar al Monestir «en recerca d'una major unió amb Déu a través de la pregària, essent testimoni d'un Déu amorós i proper».

Què li va canviar la vida?

El 2004 vaig anar a Veneçuela i, malgrat que ja ho havia vist en altres viatges a Llatinoamèrica, em va impactar la pobresa dels barris perifèrics i les diferències socials, la violència que pateix aquella societat amb nombrosos assassinats i robatoris, i la força d'una natura exuberant i uns paisatges fascinants. Això em va fer pensar i arribar a la conclusió que un món sense Déu és absurd.

Per què li va atraure la vida monàstica?

Després d'un procés de gairebé dos anys, em vaig enamorar de Déu. La vida quotidiana no podia satisfer aquesta relació íntima amb Déu. Necessitava dedicar molt temps a la pregària, viure en el si d'una comunitat que prega. Vaig buscar un monestir amb una comunitat nombrosa i amb un cert nivell cultural, al qual estava acostumat després de 24 anys en el món universitari.

Per què la pregària té tanta força?

El món es pot canviar de moltes maneres. Hi ha qui ho fa aportant el seu treball en un hospital, en missions, en una ONG... Jo em sento cridat a fer-ho mitjançant la pregària, a través d'aquesta relació amorosa amb Déu que pot fer canviar el cor dels homes i, per tant, millorar aquest món imperfecte en el qual vivim.

Òscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Una crida a l'amor i a la responsabilitat (2)

En aquesta paràbola el Senyor ens vol menar d'una prudència nècia a la saviesa veritable, que ens faci reconèixer el bé real. I això fa que pugem afirmar a partir dels salms, encara que la paràbola no ho digui expressament, que el ric cràpula ja en aquest món va ser un home de cor buit que, en les seves disbauxes, no intentava altra cosa que ofegar la seva buidor.

A l'altra vida, es destapa la veritat d'aquesta vida. Aquesta paràbola ens desperta per veure aquesta veritat i, al mateix temps, és una crida a l'amor i a la responsabilitat que ja ara tenim davant dels nostres germans pobres, tant pel que fa al gran món internacional com al món que ens envolta.

En la descripció de l'altre món, Jesús s'expressa d'acord amb les imatges que es tenien en el judaisme d'aquell temps. En aquest sentit, té la seva importància que Jesús suposi en la paràbola que hi ha un estat intermedi entre mort i resurrecció de la carn, representació que, en temps de Jesús, s'havia generalitzat entre els jueus.

L'home ric, des de l'*Hades*, diu a Abraham el que molts, tant en aquell temps com avui, voldrien dir a Déu. Si vols que creguem en tu i que visquem d'acord amb la revelació de la Bíblia, cal que et manifestis amb més evidència. Envia'ns algú de l'altra vida que ens expliqui com és tot en realitat.

El problema de la petició d'un senyal, l'exigència d'una evidència més gran de la revelació travessa tot l'Evangeli. La resposta d'Abraham, com també la de Jesús a la petició d'un senyal és clara: el qui no creu la paraula de l'Esclat, tampoc no creurà si algú vingués de l'altre món. Les veritats més grans no poden tenir mai la mateixa evidència empírica que les coses materials.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Influencia de la paz interior en el organismo

El doctor Mario Alonso Puig, investigador de la Universidad de Harvard (EE.UU.), confirma algo que hace siglos se practica en el cristianismo: —«La felicidad es una forma de ser y de estar. (Una cosa es *estar*, que indica que ocurre alguna que otra vez, y otra cosa es *ser*, que indica que es algo permanente). La felicidad está asociada al aumento de un neurotransmisor llamado dopamina. Cuando estamos en este estado de paz interior, el sistema nervioso parasimpático se activa y favorece la producción de reacciones que actúan benéficamente para nuestro organismo.

»En nuestro tiempo se ha descubierto una realidad ya existente: la hormona de la felicidad es la oxitocina. La segregamos cuando estamos contentos, hacemos el bien, gozamos de paz interior; nos reporta gozo y bienestar cuando estamos ejercitando el intelecto, leyendo, escuchando, meditando, haciendo el bien, realizando acciones positivas. Se impone pararnos y definir prioridades.»

—Cultivemos la paz interior y hagamos el bien. Cuidemos nuestra vida espiritual. Viviremos más contentos y felices.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una vida per fer un temple

Gaudí és arquitecte, però des de molt jove, des del *Manuscrit de Reus*, escrit quan només tenia vint-i-sis anys, deixa clar que el cim de l'arquitectura és l'edifici religiós, la «gran església». En aquell moment (1878), Gaudí és un arquitecte jove que acaba de graduar-se i que encara ha d'obrir-se camí. Però ja entén que el seu projecte és recrear el drama d'un Déu que se sacrifica per l'home, donant el seu Fill per a la salvació del món. Així s'expressa en el *Manuscrit de Reus*, pàg. 35.

Cinc anys més tard (1883), Gaudí acceptarà l'encàrrec de construir una gran església: la Sagrada Família. A partir d'aleshores es produeixen en la seva vida dos creixements simultanis: el de l'obra i el de l'autor. Gaudí va deixant que la Bíblia (particularment el Nou Testament) i la litúrgia catòlica (particularment els sagraments) es converteixin en l'eix de la seva existència. Hi ha dos fets de gran densitat espiritual en aquest camí: el dejuni durant la Quaresma de 1894 i l'estada al sanatori de Puigcerdà (1911), on, convalescent d'unes febres malignes, coneixerà els escrits de sant Joan de la Creu. I arribarà a dir: «No sóc jo qui construeix la Sagrada Família; és la Sagrada Família que em construeix a mi.»

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

7. □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Jo 1,1-2,1-11 / SI: Jo 2,3.4.5.8 / Lc 10,25-37]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).
8. ■ **Dimarts** [Jo 3,1-10 / SI 129 / Lc 10,38-42]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.
9. ■ **Dimecres** [Jo 4,1-11 / SI 85 / Lc 11,1-4]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.
10. ■ **Dijous** [MI 3,13-4,2a / SI 1 / Lc 11,5-13]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.
11. ■ **Divendres** [Jl 1,13-15;2,1-2 / SI 9 / Lc 11,15-26]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.
12. □ **Dissabte** [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.
13. ■ **† Diumenge vinent**, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1Re 5,14-17 / SI 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, / tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li diu mai que entri de seguida i segueix a taula? No li diu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuando clamaré, Señor, sin que me escuches? ¿Te gritaré: «Violencia», sin que me salves? ¿Por qué me haces ver desgracias, me muestras trabajos, violencias y catástrofes, surgen luchas, se alzan contiendas?

El Señor me respondió así: «Escribe la visión, grábala en tablillas, de modo que se lea de corrido. La visión espera su momento, se acerca su término y no fallará; si tarda, espera, porque ha de llegar sin retrasarse.

El injusto tiene el alma hinchada, pero el justo vivirá por su fe.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto, / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Crist mort en creu. Cap d'alabastre d'un crucifix desaparegut. Autor anònim de l'escola gòtica catalana. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Reaviva el don de Dios, que recibiste cuando te impuse las manos; porque Dios no nos ha dado un espíritu cobarde, sino un espíritu de energía, amor y buen juicio. No te avergüences de dar testimonio de nuestro Señor y de mí, su prisionero. Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten delante la visión que yo te di con mis palabras sensatas y vive con fe y amor en Cristo Jesús. Guarda este precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le pidieron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor contestó: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar". Y os obedecería. Suponed que un criado vuestro trabaja como labrador o como pastor; cuando vuelve del campo, ¿quién de vosotros le dice: "En seguida, ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis: "Prepárame de cenar, cíñete y sírvenme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: Cuando hayáis hecho todo lo mandado, decid: "Somos unos pobres siervos, hemos hecho lo que teníamos que hacer".»

COMENTARI

Només que tinguéssiu fe

L'Evangeli d'avui ens presenta dos ensenyaments en un mateix fragment, sota la forma de comparança, el primer, i de paràbola, el segon. D'una banda, el poder de la fe, i d'altra banda, el reconeixement de la pròpia tasca com un servei humil.

Davant l'advertiment del Senyor contra els que són motiu d'escàndol per als germans de comunitat, i de la necessitat del perdó mutu en els versets precedents (cf. Lc 17,1-4), ara els apòstols demanen: Doneu-nos més fe. Perquè sense una fe ben fonamentada difícilment tindrem una conducta prou íntegra ni serem capaços de perdonar indefallentment les ofenses alienes.

El terme *apòstols* amb què nosaltres anomenem els Dotze que acompanyaven Jesús s'usa estrany en l'Evangeli. El terme significa *enviats* i pot referir-se tant als Dotze com als altres setanta-dos enviats per Jesús a missionar, que formarien entre tots el nucli de col·laboradors del Senyor. Potser l'evangelista pensa també en els primers missioners cristians. En ells ens hi reconeixem també nosaltres, i amb ells demanem al Senyor que augmenti i enrobusteixi la nostra fe.

Jesús respon presentant el poder de la fe: fins i tot la fe més menuda és capaç de moure i plantar una figuera al bell mig del mar! La fe més petita ja basta per viure les exigències de l'Evangeli, si volem fer-ho i ens sabem en mans de Déu.

I aquí entra la paràbola amb què Jesús continua el seu ensenyament. En una època en què la servitud —esclaus i servents— era la condició de la majoria de persones, mentre que solament una minoria eren lliures, i molt poques eren realment autònomes en l'àmbit social i econòmic, se sabia molt bé què era obeir i complir el propi deure. Esclaus i servents estaven immersos en múltiples tasques pesants i feixugues de sol a sol, sense cap reconeixement ni agraïment; només complien la seva obligació.

Viure la fe amb les seves exigències no constitueix cap mèrit, no és sinó el nostre deure, ja que la nostra vida és en mans de Déu. Ho podem resumir en dues paraules: creure i servir, com va fer Jesús.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 5, a les 10 h. Celebra l'Eucaristia a la capella del col·legi Viaró a Sant Cugat del Vallès, en el 50 aniversari del col·legi.

A les 12.30 h. Celebra l'Eucaristia en el 20è aniversari de l'Esplai Mare de Déu del Roser a la parròquia de la Mare de Déu del Roser a Cerdanyola del Vallès.

Aquest diumenge dia 6, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de rector de Mn. Josep Baena Iniesta a la parròquia de Sant Francesc d'Assís, al barri de Bellavista de les Franqueses del Vallès.

A les 17 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat amb la Romeria de l'Arxiprestat de Terrassa.

Dilluns dia 7, a les 12 h. Celebra la Missa de la Mare de Déu del Roser al Monestir de Sant Domènec (Germanes Dominiques) a Sant Cugat del Vallès.

Dimecres dia 9, a les 10 h. Concelebra la Missa i participa en l'acte acadèmic d'inici de curs de les Facultats de Teologia i de Filosofia de Catalunya al Seminari de Barcelona.

Dijous dia 10, a les 19 h. Presideix la reunió del Consell d'Assumptes Econòmics Diocesà.

Dissabte dia 12, a les 12 h. Celebra la Missa de la Mare de Déu del Pilar a la Catedral amb participació del Centre Aragonès i participa en l'ofrena floral a la Plaça Vella.

A les 18 h. A Tarragona, participa en actes d'obertura de la Beatificació de Màrtirs i a les Vespres Solemnes a la Catedral de Tarragona.

Diumenge dia 13, a les 12 h. Concelebra en la Missa de la Beatificació de Màrtirs a Tarragona.

▶ NOTÍCIES

Mons. Saiz Meneses presideix la XLII Trobada de Rectors i Formadors de Seminaris Majors. La trobada, organitzada per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, que presideix Mons. Josep Àn-

Dr. Josep Guardiet i Pujol, prevere

MÀRTIRS DE LA NOSTRA DIÒCESI (I)

Amb la propera beatificació de màrtirs, la diòcesi de Terrassa veu créixer el seu estol de testimonis de la fe que —amb paraules de l'Apocalipsi— «han rentat els seus vestits en la sang de l'Anyell i els han quedat blancs» (Ap 7,14).

El Dr. Josep Guardiet i Pujol nasqué a Manlleu l'any 1871. Ingressà en el Seminari de Vic i obtingué el títol de doctor en Teologia per la Pontifícia Universitat de Tarragona. L'any 1902 rebé l'ordenació sacerdotal a Barcelona. Entre els anys 1902 i 1905 va exercir com a vicari a les parròquies d'Ullastrell, Olesa de Montserrat i Argentona. L'any 1905 va ser nomenat regent de la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell. L'any 1912 fou adscrit a Santa Maria del Pi a Barcelona. Entre els anys 1914 i 1916 fou ecònom de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa on creà, entre altres coses, una escola nocturna de formació per a noies i fomentà la catequesi i les diverses activitats parroquials.

L'any 1917 va ser nomenat rector de la parròquia de Sant Pere de Rubí on desplegà una intensa activitat apostòlica i cultural. Entre altres realitzacions, fundà l'Escola Nostra Senyora de Montserrat, l'Esbart Dansaire de Rubí, el diari *Endavant*, el Concurs de Pessebres, la *Schola Cantorum* i l'escola de formació de noies «Cultura Femenina».

Anant d'excursió amb uns nois de Terrassa, passaren a prop de Rubí i el Dr. Guardiet manifestà el desig de treballar apostòlicament i donar la vida per Rubí. Quan esclatà la Guerra Civil (1936) refusà les possibilitats de marxar o d'amagar-se per a estar amb els fidels que tenia encomanats. Detingut el 21 de juliol, fou mort el 3 d'agost del mateix any a la carretera de l'Arrabassada, en el lloc anomenat «El Pi Bessó».

L'any 1945 les seves restes foren traslladades del cementiri de Montjuïc a la parròquia de Sant Pere de Rubí. Els dies 3 i 4 de juliol d'aquest any Mons. Saiz Meneses va presidir l'exhumació i reco-neixement de les restes del rector màrtir, dipositades novament al seu sepulcre.

gel Saiz, es va fer a Madrid del 4 al 6 de setembre amb el lema: «La formació sacerdotal als 20 anys de l'Exhortació Apostòlica *Pastores dabo vobis*.»

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes fa el Camí de Sant Jaume. El Grup de Revisió de Vida de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat va pelegrinar a Santiago de Compostel·la entre el 15 i el 22 d'agost, caminant 33 km (d'Arzuja

a Santiago). Eren vuit persones amb discapacitat (algunes del bisbat de Terrassa), acompanyades per vint-i-quatre voluntaris.

▶ AGENDA

Adoració eucarística. Amb exposició solemne del Santíssim Sagrament). Tots els dimecres no festius de 9.30 a 20.30 h. Lloc: Església de Sant Francesc (Hospital) Pl. Doctor Robert 1, Terrassa.

Pregària amb cants de Taizé. Cada dimecres a les 20.30 h. Lloc: Capella de l'Acolliment. Pquia. de la Puríssima Concepció (Via Massagué 21, Sabadell).

X Classe magistral d'interpretació d'orgue. A càrrec de l'organista Saltanat Abilkhanova (República del Kazakhshtan). Amb l'orgue Josep M. Ruera a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, dissabte, 12 d'octubre. Per a més informació: Tel. 658 278 432 i www.musicasacragranollers.org.

REMAD MAR ADENTRO

La fe, fuerza que conforta en el sufrimiento

Estoy dedicando algunos de estos comentarios dominicales a la primera encíclica del papa Francisco titulada «La luz de la fe». Hoy deseo comentar el apartado dedicado a «la fe como fuerza que conforta en el sufrimiento» (*Lumen fidei*, 56 y 57). No hay vida cristiana sin cruz, como no hay tampoco vida cristiana sin resurrección. «El cristiano sabe que siempre habrá sufrimiento —dice el Papa—, pero que le puede dar sentido, puede convertirlo en acto de amor, en acto de amor y de entrega confiada en las manos de Dios, que no nos abandona y, de este modo, puede constituir una etapa de crecimiento en la fe y en el amor.»

«Incluso la muerte —añade el Papa— queda iluminada y puede ser vivida como la última llamada de la fe, el último «sal de tu tierra», el último «Ven» pronunciado por el Padre, en cuyas manos nos ponemos con la confianza de que nos sostendrá incluso en el paso definitivo». San Ignacio de Loyola, en su profunda oración titulada *Anima Christi*, incluye esta petición relativa al final de nuestra peregrinación terrenal: *In hora mortis meae, voca me et iube me venire ad te*; es decir, «en la hora de mi muer-

te, llámame, y mándame venir a Ti». La hora de la muerte, como la llamada definitiva del Señor, antes de entrar en la verdadera «tierra prometida», la vida eterna.

«La luz de la fe no nos lleva a olvidarnos de los sufrimientos del mundo», afirma también el Papa. Y lo confirma al decir que son innumerables los hombres y mujeres de fe que han recibido luz de las personas que sufren. Y cita a san Francisco de Asís —al que ha querido honrar el pasado viernes peregrinando a su ciudad— y a la madre Teresa de Calcuta, que servía a Cristo aliviando el dolor de los más pobres entre los pobres.

Hay dos personajes que siempre me han impresionado como testigos excepcionales de que la fe conforta ante los sufrimientos de la vida, incluso ante los más penosos. El primero es el médico psiquiatra austriaco Victor Frankl, que conoció la trágica experiencia de los campos de concentración de Auschwitz y Dachau. Fundador de la Logoterapia, Frankl se acerca con gran sabiduría al *homo patiens* (el *hombre doliente*), y su teoría y su práctica son muy cercanas a la visión cristiana de

la vida. Él nos dejó la confesión que lo peor que le puede ocurrir a la persona es perder el sentido de la vida y la fe y la esperanza, incluso como experiencias humanas. Quienes pudieron mejor resistir la experiencia de los campos de concentración, afirma, fueron aquellos que tenían motivos humanos o religiosos para resistir y esperar.

El otro personaje es una santa cristiana, la filósofa y carmelita Edith Stein, canonizada por el beato Juan Pablo II y declarada como una de las patronas de Europa, fue discípula de Husserl y analista profunda de nuestro san Juan de la Cruz. La carmelita Teresa Benedicta de la Cruz —este era su nombre en religión—, murió con su hermana Rosa en Auschwitz y antes, entre sus diversas obras filosóficas, nos dejó un estudio sobre el pensamiento y la vida de san Juan de la Cruz. Lo tituló «Ciencia de la cruz», y en él glosa una sentencia cristiana clásica, que es todo un manifiesto en su misma sencillez: «*Ave crux, spes única*», o sea «¡Salve, oh cruz!, nuestra única esperanza».

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa